

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Forskrevet

Citation: Drachmann, Holger: "Forskrevet", i Drachmann, Holger: *Forskrevet*, udg. af Lars Peter Rømhild , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2000, s. 509. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann14valshoot-idm140708759914640/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Forskrevet

Sorger som i dine Adspredelser; Du véd intet og vil intet – tager Pladsen op for baade de villende og vidende; Du mangler Blod – og Du ræddes ved Tanken om Blod; Du mangler Sundhed – og er dog altfor »lebendig«; Du har ingen Taarer – undtagen for en Avisulykke, som er glemmt imorgen; Du har intet Gemyt! Dit Bryst er endnu ikke klemt fladt af Korsettet – men din Sjæl er klemt flad af din Omgang, din Tid – Du Barn af en Tid, der løber ud med Aarhundredets Ebbe! Jeg er slet som Du, fornødret ved Dig. Men jeg vilde være endnu slettere, hvis jeg blev hos Dig. Othello kvæler sin Kone fordi han er skinsyg. Jeg er ikke Othello og ikke skinsyg ..... og desuden frygter jeg Vridsløselille. Jeg gaar min Vej fra Dig – gaar for bestandig!

Han vækkede Annette og sagde hende kort, sammentrængt, med en monoton Stemme, at det var umuligt de forsøgte et Samliv ..... at *han* i hvert Fald var fast bestemt paa at bryde et Forhold, der i hans Øjne var en Nedværdigelse for dem begge. De vilde ikke ses mere – han vilde ikke se hende – forresten kunde hun gøre, hvad hun vilde.

Hun sad op i Sengen, søvndrukken, endnu næppe rigtig klar over, hvad han havde sagt – strakte saa Benet ud, hoppede hen imod Døren, som han havde lukket efter sig. Hun aabnede den; – han var gaaet ud af sit Værelse.

Hun gik tilbage til Sengen, sad dér med den ene Strømpe i Haanden – saa' sig fortrædelig om – saa' forbitret paa denne Seng ..... Aa, han er gal! sluttede hun og trak Strømperne paa.

Klædte sig paa ihast, ærgrende sig over, at hun ikke havde sine Toiletsager; gik saa nedenunder. Portier'en havde faaet Ordre – sagde han – til at bestille Fruen en Vogn!

Hun nikkede som var det selvforsaaeligt, sprang op i Vognen og kørte ud til den gamle Grevinde, som skændte dygtigt.

Annette surmulede lidt, lo derpaa og sagde: Det var unægteligt en Dumhed; – vil man endelig lade sig bortføre, saa skal man ikke

vælge sin Mand dertil. Forresten er han gal – han vil skilles .....
men jeg vil ingen Skandale have!

Det holder jeg med Dem i, kære Barn! sagde den gamle Verdensdame. Livet er ikke saa mange Anstalter værd. Men hvordan bliver det iaften? – De er jo vort bedste Trækplaster, lille Annette .... De optræder da vel? –

Af mit ganske Hjærte! raabte Annette. Vi vil ha' den dobbelte Indtægt – og jeg vil være dobbelt forførende!

Tag Dem iagt! missede Lehnsgevinden og strøg hendes Haar lidt tilside fra Øret .... saa faar De to Chapeau'er at gaa fra mig med!

Nej nej! forsikrede Annette leende – hvad inat angaar: je fairai lit à part!

Tu vas faire ..... lo Grevinden, omfavnede hende og tog hende med ind til Frokosten, hvor en Del af Festkomiteen ved Kaviar og Madeira forhandlede Planen for Slutningsaftnen. Den skulde være glimrende – løfte Fanen – slaa Oppositionens Hysen ned ... Oppositionen, som allerede var ude idag i sine Organer og gjorde Kommers.

XII

Gerhard flakkede om – saadan som en Mand driver paa en Flaade fra et synkende Skib. Flaaden er ganske mekanisk bundet sammen af hvad der nærmest var for Haanden – hver ny Skvulpen af Dønningen løsner et Stykke – og tilsidst driver Manden paa en eneste Planke ..... rundt omkring ham det tunge, graa Hav, hvorover Stormen er faret; og ikke et Sejl i Horisonten .... alene paa sin Planke, Dybet under ham og en tom Himmel spændende sin Hvælving over ham.

Disse Dage, Døgn, gør maaske en Mand til en Mand – naar de ikke sender ham tilbunds.

Han havde skrevet derud til Gartnerhuset – uden at vente Svar; han vidste, at intet vilde komme. Han havde været derude